

Middelalder i Hammel kirke den 16. maj, i Gjerlev kirke den 18. maj 2017
sang, musik, fortællinger

Med korene fra Gjerlev-Enslev og Hammels kirker og deres korledere Tove og Malou, middelalderbandet Almune, gæstesanger Poul Buchwald Andersen

Adoro te, devote

Benedictus

Dagen viger og går bort, 10 vers i d-mol.

Ramund d-mol

Jeg kan se på dine øjne D-dur

Der stode tre skalke i d-mol (evt a capella eller lidt tromme (vi øver den flerstemmigt))

Vor mark er pløjet, sæden lagt, 13 vers, hvor vi skifter mellem nogle solister og omkvæd.

Fællessange: Frydeligt med jubelkor (mel. Mørk er november - d-mol)

Drømte mig en drøm i nat - 4 vers - d-mol. (begge fra Højskolesangbogen)

Adoro Te devote

Armonización: Abel Di Marco, Pbro.

Escuchar

Ad-ó-ro te de-vó - te, lá-tens Dé-i - tas, Que sub his fi - gú - ris ve-re lá - ti - tas:

Tí bi se cor mé - um tó - tum súb - ji - cit, Qui - a te con - tém - plans tó - tum dé - fi - cit.

2. Visus, táctus, gústus in te fállitur,
Sed audíto sólo tuto créditur:
Crédo quídquid díxit Déi Fílius:
Nil hoc vérbo veritátis vérius.

3. In crúce latébat sóla Déitas,
At hic látet simul el humanitas:
Ambo tamen crédens atque cónfitens,
Péto quod petívit látro paénitens.

4. Plágas, sicut Thómas, non intúeor:
Déum tamen méum te confíteor:
Fac me tíbi semper magis crédere,
In te spem habére, te dilígere.

5. O memoriále mórtis Dómini
Pánis vívus vítam praéstans hómni,
Praésta méae ménti de te vívere,
Et te ílli semper dúlce sápere.

6. Píe pellicáne Jésu Dómine,
Me immúndum múncta túo sángine,
Cújus úna stílla sálvum fácere
Tótum múndum quit ab ómni scélere.

7. Jésu, quem velátum nunc adspicio,
Oro fiat illud quod tam sítio:
Ut te reveláta cérnens fácie,
Vísu sim beátus túae glóriæ. **Ámen.**

A - men.

Benedictus

S Be - ne - di - ctus, qui ve - - - nit, be - ne -

A Be - ne - di - ctus, qui ve - - -

T Be - ne - di -

6 - di - ctus, qui ve - nit in no - mi - ne, in no - mi - ne Do - mi - ni. Ho -

- nit, qui ve - - - nit in no - mi - ne Do - mi - ni.

- ctus, qui ve - - - nit in no - mi - ne Do - mi - ni.

11 - san - na in ex - cel - - -

Ho - san - na in ex - cel - - - sis,

Ho - san - na in ex - cel - - -

15 - sis, ho - san - na in ex - cel - - - sis.

ho - san - na in ex - cel - - - sis.

- sis, ho - san - na in ex - cel - - - sis.

RAMUND Dm

Dansk folkemelodi

Em /g D Em D G/b

Ra - mund var sig en bed - re mand, om
Dron - nin - gen gav han - nem klæ - der på stand af

C Am G D Em 1. Bm B 2. Bm B

han hav - de bed - re klæ - der. læ - der. "Så - dant
blår - garn, - bast og -

Em/g Am Em D B

vil jeg ik - ke ha'e," sag - de Ra - mund,

G Em Bm/d C B Am/c Bm G D Em D Am

"Så - dant står mig ik - ke bra," sag - de Ra - mund den

B E

un - ge.

- 1 Ramund var sig en bedre mand,
om han havde bedre klæder.
Dronningen gav hannem klæder på stand
af blålgarn, bast og læder.
"Sådant vil jeg ikke ha'e," sagde Ramund,
"Sådant står mig ikke bra," sagde Ramund den unge.
- 2 Ramund gik sig ved saltens søstrand,
der så han syv jætter stande.
"Tager jeg Ramund på min mindste hånd
og kaster ham langt fra lande."
"Det gør ikke ene du," sagde Ramund,
"Komme må I alle syv," sagde Ramund den unge.
- 3 Ramund tog til sit dyre sværd,
det han kaldte Dymlingen røde.
Hug han de jætter syv med en færd,
at blodet randt dennem til døde.
"Der ligger alle syv," sagde Ramund,
"Alt står jeg her endnu," sagde Ramund den unge.
- 4 Ramund ladede skibene syv
med guld og med ædele stene.
Sejled så over den sø så stiv,
hen ind på kejserens lande.
"Nu er vi komne her," sagde Ramund,
"Nu har vi bedre lært," sagde Ramund den unge.
- 5 Kejseren ud af vinduet så
med angst og sorrigfuld mine:
"Hvo er den mand, i gården mon stå
og der så hæsselig grine?
"Det er mig, jeg har lyst," sagde Ramund,
"med dig at vov' en dyst," sagde Ramund den unge.
- 6 "Kære Ramund! du lade mig leve,
jeg så end aldrig din lige.
Min yngste datter vil jeg dig give
og halvparten af mit rige."
"Det tar jeg, når jeg vil," sagde Ramund,
"og så din datter til," sagde Ramund den unge.
- 7 Ramund tog til sin store kniv,
den han kaldte Dymlingen dyre.
Skilte han kejseren ved hans liv,
at hovedet fløj femten mile.
"Jeg mente, den ej bed," sagde Ramund,
"Dog rinder blodet ned," sagde Ramund den unge.

70

Dm

Jeg kan se på dine øjne

Danmark/Sats: Henrik Schiøt

1. Jeg kan se på di-ne øj - ne, at du har en an-den kær,
2. Di-ne sor - te-bru-ne øj - ne og din rø - de ro-sen-mund

1. Jeg kan se på di-ne øj - ne, at du har en an-den kær,
2. Di-ne sor - te-bru-ne øj - ne og din rø - de ro-sen-mund

5
min sø - de-ste ven - in - de, sig mig dog, hvem det er.
de har lagt op-på mit hjer - te en byr - - de så tung.

min sø - de-ste ven - in - de, sig mig dog, hvem det er.
de har lagt op-på mit hjer - te en byr - - de så tung.

Der stode tre skalke

Danmark/Sats: TA

70

1. Der sto - de tre skal - ke og tæk - te på et råd. 1.-5. Tung - lu - ti,

2. 1.-5. Tung - lu - ti,

3. 1.-5. Tung - lu - ti,

Em Em Dm C H Em

1. tang - lu - ti, lu - stu - di - lej. 1. De vil - le til møl - le - rens

2. tang - lu - ti, lu - stu - di - lej.

3.

Em Em Am H H7 Em

1. dat - ter gå, 1.-5. stol - ten A - de - lus. Båds - mands -

2. 1.-5. stol - ten A - de - lus. Båds - mands -

3.

C H Em Am Em Em

1. - hus, krus - mu - si - dus, tung - lu - ti, tang - lu - ti, lu - stu - di -

2. - hus, krus - mu - si - dus, tung - lu - ti, tang - lu - ti, lu - stu - di -

3.

Em Em Em Em Am

Mf 218 Båds-mands-hus, krus-mu-si-dus, tung-lu-ti, tang-lu-ti, lu-stu-di-

1. lej, kre - stoma - ni for snurre - vurre - vip, for ce - re - mo - ni.

2. lej, kre - stoma - ni for snurre - vurre - vip, for ce - re - mo - ni.

3. lej, kre - stoma - ni for snurre - vurre - vip, for ce - re - mo - ni.

H H7 Em H C H Em Am Em

2. De to tog den tredje og stopped i en sæk, / så bare de ham over møllerens bæk.
3. »Og hør, du møller så fager og fin, / du male rugen og hveden min.«
4. »Sæt sækken der i kammeret hen, / der kommer slet ingen rotter til den!«
5. Og da det blev mørkt i hver en vrå, / så kommer han frem som i sækken lå.

D - dur

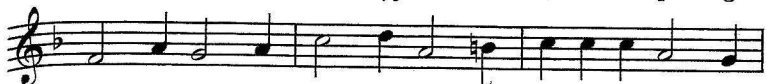
Folkeviser og Povl Hamburger 1945

F C Am Dm ADm F Dm B^b Gm D

Drøm-te mig en drøm i nat om sil-ke og ær - lig pæl,

F C/e Dm C G/b A G C F C

bar en dragt så let og glat og sol-fal-dets strå - le -

Dm B^b F C B^b E^o/g F /a B^b Gm D

væld. Nu våg-ner den kla - re mor - gen.

- 1 Drømte mig en drøm i nat
om silke og ærlig pæl,
bar en dragt så let og glat
og solfaldets strålevæld.
Nu vågner den klare morgen.
- 2 Til de unges flok jeg gik,
jeg droges mod sang og dans.
Trøstig mødte jeg hans blik
og lagde min hånd i hans.
Nu vågner den klare morgen.
- 3 Alle andre på os så,
de smilede, og de lo.
Snart gik dansen helt i stå;
der dansede kun vi to.
Nu vågner den klare morgen.
- 4 – Drømte mig en drøm i nat
om silke og ærlig pæl – –
Fjernt han hilste med sin hat,
og grå gik min drøm på hæld.
Nu vågner den klare morgen.

DRØMTE MIG EN DRØM

FRYDELIGT

mel: mørk er november

- 1 Frydeligt med jubelkor
hilses vårens komme,
svalen melder trindt på jord:
"Frostens tid er omme!"
Land og hav og lundens træ'r
herligt prydes fjernt og nær.
– nye skabningsunder!
Kraft påny vort legem får,
lægt er nu vort hjertesår
i de glade stunder.
- 2 Jordens rige blomsterpragt
skovens grønne smykke,
fuglesangens tryllemagt
fylder os med lykke.
Havets storme raser ud,
luften hærges ej af slud,
duggens perler rene
samlers solens stråleglans
i en dejlig perlekrans
rundt på græs og grene.
- 3 Hvor dog Gud er god og vis!
hvor er verden fager!
Hvor dog alt til Herrens pris
ånd og tanke drager!
Han har stort og småt på jord,
urten, som på marken gror,
form og farve givet.
Efter nat vi dagen nu
hilse vil med frejdig hu,
takke Gud for livet.

Toneart?

ÅRET - TIDLIG VINTER

Piae Cantiones

Cm

unis.

Mørk er no - vem - ber og løv - fal - det slut, van - det be -
ly - set fra so - len og blom - ster - ne brudt - da må vort
E^b B^b F Fm A^b E^b A^b B^b7

gyn - der at fry - se, Syn - ge vil vi, le - gen er
hjer - te selv ly - se. Om der svæ - ver dø - de - lig
C D^b B^bm⁶ A^b B^b Cm

magt, mer end be - reg - ning, for - stand og for -
dræ, vil vi dog el - ske - og plan - te et
A^b Cm E^b Cm B^b sus⁴ B^b F

agt værn mod det sor - te og tom - me.
træ: frug - ter kan u - spå - et kom - me.

- 1 Mørk er november og løvfaldet slut,
vandet begynder at fryse,
lyset fra solen og blomsterne brudt –
da må vort hjerte selv lyse.
Synge vil vi, legen er magt,
mer end beregning, forstand og foragt
værn mod det sorte og tomme.
Om der svæver dødelig dræ,
vil vi dog elske – og plante et træ:
frugter kan uspøet komme.

Folkemel.

Vor mark er plø - jet, sæ - den lagt

maj vær vel - - kom - - men al

for - års - ger - ning er fuld - bragt

glæd os Gud og så den sø - de som - mer

- 1 Vor mark er pløjet, sæden lagt
maj vær velkommen
al forårsgerning er fuldbragt
glæd os Gud og så den søde sommer
- 2 Vi har os her en majbøg sat
den sætter vi om Valborgsnat
- 3 Den sætter vi så højt i sky
at den kan ses i hele vor by
- 4 Min pige hør du gøgens gal
alt udi skovens grønne sal
- 5 Hver fugl nu søger magen sin
min pige søg du også din
- 6 For vores sang her i jer gård
lidt æg og øl det vel vi får
- 7 Vor spillemand I ej forglem
men giv ham til fiol og streng
- 8 Hav tak, hav tak, du gode mand
for pengene som du os gav
- 9 Men hvem som har og ikke gir
gid fanden stød ham op og nir
- 10 Nu drager vi ud af jer gård
og kommer ej mer i dette år
- 11 Nu skal I ha' så mange tak
som himlen er med stjerner sat
- 12 I nat så er det Valborgsnat
vor skov tar på sin grønne hat
- 13 Nu tar vi alle til vor hat
og byder jer farvel, godnat

Anonym. Fra folketraditionen. Bearbejdet af Ejnar Ka